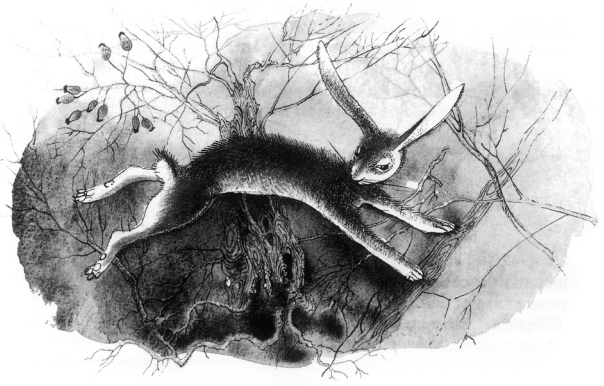
Iepurele de argint

Cândva, demult, un puternic senior breton trăia pe malul mării. Soția lui murise de tânără și-l lăsase singur cu un fiu și trei fiice foarte frumoase. După o vreme, suferința și durerea lui se mai alinară și ar fi trăit fericit și în pace dacă pe muntele învecinat n-ar fi apărut trei uriași. Nimeni nu știa de unde veneau, dar erau înspăimântători și toată lumea din împrejurimi tremura în fața lor. Și pe bună dreptate! Înhățau tot ce vedeau. Cărau pe muntele lor vaci, cai, oi și capre, căruțe și câteodată chiar oameni. Pentru a se feri de ei, seniorul nu a putut face altceva decât să ridice niște ziduri puternice în jurul castelului și să împânzească grădinile cu paznici.

Fetele lui nu aveau dreptul să se aventureze în afara castelului ca nu cumva să se întâlnească cu uriașii. Nu aveau voie să se plimbe decât în grădină. Băiatul însă avea voie, uneori, să meargă la vânătoare pe munte, dar însoțit de o escortă înarmată.

Duceau, într-adevăr, o viață destul de monotonă, lipsită de bucurii adevărate, marcată doar de teamă și îngrijorare. Treburile mergeau deci prost și luară o întorsătură și mai neplăcută. Într-o zi, când băiatul se întoarse de la vânătoare, fu întâmpinat cu plânsete și văicăreli.

- Dragul meu fiu, se plânse seniorul, sora ta mai mare a dispărut. În timp ce erau în grădină, deodată, surorile tale nu au mai zărit-o, ca și cum ar fi înghițit-o pământul. Cu siguranță că uriașii au răpit-o prin vreo vrajă.

În ciuda durerii sale, stăpânul acelor locuri nu se pierdu cu firea și porunci ca paza castelului și a grădinii să fie dublată. Dar asta nu folosi la nimic pentru că, luna următoare, fata mijlocie dispăru la rândul ei. Dispăru în văzul tuturor când ieși pe ușă, ca și cum ar fi înghițit-o pământul.

Cuprins de disperare, puternicul stăpân breton slăbi și se șubrezi văzând cu ochii. Cea mai mică dintre surori nu îndrăznea să se aventureze nici până pe scările castelului. Nu ieșea din camera ei și era supravegheată la fiecare pas. Cu toate acestea, o lună mai târziu, plânsete și suspine se auziră din nou în castel. Într-o noapte, fata dispăruse din camera ei ca luată de vânt.

Nefericitul tată muri de durere și unicul fiu, Malo, nu mai puse piciorul în afara castelului mulțumindu-se să-și deplângă tatăl și surorile. După un timp, când nu mai suportă singurătatea apăsătoare, plecă la vânătoare ca să-și alunge tristețea. Merse și merse pe munte, traversă tufișuri și lăstărișuri fără să întâlnească vreun animal sau vreo pasăre. O singură dată zări un iepure a cărui blană sclipea ca argintul.

- Ei, ar fi păcat să trag într-un iepure atât de frumos, mai bine să-l prind, să-l duc la castel și să-i dau drumul în grădină. Iepurele, de parcă ar fi înțeles că vânătorul nu vroia să-l omoare, îl privi drept în față, stând liniștit și fără să-și miște urechile. Malo ridică brațul cu care-și ținea plasa. O îndreptă către iepure, acesta se învioră deodată, sări, o rupse la fugă și se opri ceva mai departe, ca și cum ar fi așteptat.

Iepurele își bătu joc de tânărul vânător mult timp. În cele din urmă, furios, Malo puse pușca la umăr și trase în iepurele argintiu. Dar acesta nu păru să fie atins de gloanțe.

- Ei!, tu ești cel mai rău tâlhar pe care-l cunosc! exclamă tânărul furios. Ai desigur ceva puteri magice dacă poți scăpa astfel de gloanțele mele. Unde vrei să mă duci?

- Nu te duc altundeva decât la sora ta cea mare, spuse deodată iepurele cu o voce omenească. În spatele acestui tufiș vei da de castelul în care trăiește.

Fără să mai piardă vremea ascultându-l, Malo alergă la sora lui uitând de întâlnirea cu ciudatul animal și uitând chiar și de vânătoare. Ajunse în fața unei fortărețe vechi, înconjurată de ziduri enorme. Bătu la poarta în spatele căreia auzi vocea iubitei sale surori:

- Cine-i acolo?

- Fratele tău, te-am găsit, în sfârșit, surioară!

În culmea bucuriei, ea își deschise brațele și îl strânse la piept.

- Frățioare, mi-e teamă pentru tine. Soțul meu se va întoarce curând și cine știe ce o să-ți facă! Nu e rău cu adevărat, dar e un căpcăun sălbatic. E în stare să mănânce la o masă șase vaci bine fripte și nu știu niciodată ce-i mai trece prin minte ...

Malo se înfricoșă, dar nu lăsă să se vadă nimic.

- Ei hai, că doar n-o să mă mănânce, glumi el. Ascunde-mă undeva ca să pot vedea și eu cum trăiești tu aici. Iar dimineața o să plec.

Sora mai mare își ascunse fratele într-un ungher, în spatele unui șir de butoaie mari. Chiar atunci căpcăunul deschise poarta și intră cu șase vite. Strigă de departe:

- Nevastă, am adus cina noastră!

Se așeză la masă. Deși era cioplită din trunchiul gros al mai multor stejari, banca se îndoi sub greutatea sa.

- Mi-e sete, bombăni el, dă-mi puțin vin.

Tânăra femeie luă un vas de argint, îl umplu cu vin și-l așeză în fața soțului ei. Uriașul bău, dar deodată strigă:

- Ptiu! Vinul ăsta duhnește a om. Spune-mi pe cine ai ascuns acolo. Vreau să-l văd, că de nu, va fi vai și amar de tine!

Soției căpcăunului i se făcu frică.

- Nu te supăra, bunul meu soț. Fratele meu a venit în vizită. Nu-i face vreun rău, te rog frumos!

- De ce nu mi-ai spus asta mai devreme? Dacă e fratele tău, înseamnă că este și cumnatul meu. De ce i-aș face vreun rău? Arată-mi-l!

Căpcăunul sări în picioare. Își descoperi cumnatul care tremura din toate încheieturile și vru să știe cum a ajuns până la ei.

- Am urmărit un iepure de argint, încă de cum s-au ivit zorile. Am vrut să-l prind, ca să-l duc în grădina mea, dar el nu s-a lăsat. Am încercat chiar să trag în el, dar n-am reușit nici să-l ating, mărturisi Malo. Mâine am să-l urmăresc din nou.

- Nu te mai osteni pe urmele acestui iepure. Stai mai bine cu sora ta! spuse uriașul

surâzând. Află cumnate că eu îl urmăresc de cinci sute de ani și tot n-am reușit să-l prind!

Totuși, Malo nu păru convins.

- Poate că mâine o să am mai mult noroc, spuse el.

Căpcăunul luă de pe perete un corn de vânătoare din fildeș și-l dădu lui Malo.

- Dacă intri în vreo încurcătură, să știi că îți voi veni în ajutor de îndată ce mă vei chema. Suflă în corn și, din orice colț al lumii, voi fi imediat lângă tine.

Tânărul îi mulțumi. A petrecut bine în familie. S-a odihnit, apoi, dimineața, și-a luat rămas bun de la sora sa și de la cumnat.

- Nu uita să folosești cornul meu! îi strigă cumnatul.

Vânătorul se așternu la drum, rătăci prin hățișuri, când deodată ceva sclipi în fața lui. Ceva ce semăna cu un bulgăre de argint.

- Aha! Aici îmi erai! strigă băiatul. Dar greșise când se bucurase prea repede căci iepurele îl făcu să alerge după el până seara, străbătând munți și văi, printre crânguri și mărăcini. Spre asfințit, Malo suspină:

- Îmi voi petrece noaptea aici, în munți, iar mâine o iau de la capăt.

- De ce să-ți petreci noaptea în munți, când în spatele tufișului se află castelul surorii tale mijlocii? proclamă iepurele cu glas omenesc.

Apoi, totul se petrecu la fel ca în ajun. Băiatul ajunse în fața porții unei vechi fortărețe. Bătu în poartă și când sora recunoscu vocea fratelui fu nebună de fericire. Ea îl îmbrățișă, îl mângâie, apoi la fel ca sora ei, suspină:

- Frățioare, mă tem pentru tine. Soțul meu trebuie să vină acasă și cine știe dacă nu-ți va face vreun rău. Nu e un om rău, dar

e un uriaș puternic și poate să mănânce la o masă douăsprezece vite și nu știu ce poate să-i mai treacă prin minte ...

Sora mijlocie își ascunse fratele într-un colț, în spatele unui rând de butoaie, dar în zadar! Când uriașul își bău vinul din vasul său de argint, strigă:

- Nevastă, vinul ăsta miroase a om! Spune-mi pe cine ascunzi, ori va fi vai și amar de tine!

Când uriașul află că fratele soției venise în vizită, uriașul se liniști și-l primi cu multă amabilitate, deși acesta tremura din toate încheieturile. Când auzi că Malo urmărea iepurele de argint de aproape două zile izbucni în râs:

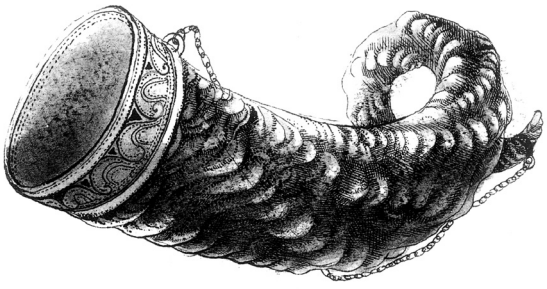
- Încetează să-l mai urmărești. Mai bine stai cu sora ta, spuse el. Și să știi, dragă cumnate, că eu urmăresc iepurele ăsta de șapte sute de ani și încă n-am reușit să-l prind.

Dar, din nou, Malo nu păru convins.

- Poate că mâine, spuse el, norocul îmi va surâde.

Căpcăunul luă de pe perete un cioc mare de pasăre.

- Când n-o vei mai putea scoate la capăt altfel, să știi dragă cumnate, că-ți voi veni în ajutor de îndată ce mă vei chema. Suflă în ciocul ăsta de pasăre și, din orice colț al lumii, voi fi imediat lângă tine.

Tânărul îi mulțumi. Se odihni, apoi, dimineața, își luă rămas bun de la sora sa și de la cumnat.

După ce merse și rătăci timp îndelungat, Malo nu fu surprins când văzu că iepurele îl condusese de data aceasta la sora lui cea mică. La fel ca și celelalte două surori ale ei, ea se bucură să-l revadă și soțul îl primi cu brațele deschise. Dar când Malo îi povesti că un iepure l-a condus până la ei după trei zile de urmărire, căpcăunul tresări atât de puternic încât meterezele bătrânei fortărețe se cutremurară.

- Află, cumnate, că urmăresc acest iepure de o mie de ani fără să fi reușit să-l prind. Mi se pare întotdeauna că sunt gata să-l prind, dar el dispare din fața mea ca-n ceață. Într-adevăr, nu l-am mai văzut de mult și credeam că a dispărut pentru totdeauna. Nu-ți face griji pentru el. Rămâi cu sora ta care e bucuroasă că ai venit. Aici nu vei duce lipsă de nimic.

- Cu multă plăcere, dar mâine vreau să mai încerc o dată să-l prind, spuse Malo. Atunci, cumnatul său îi dădu o buclă de aur și-i promise că-i va veni în ajutor dacă va strânge bucla în podul palmei.

Dimineața, cuprins de tristețe, Malo se despărți de familia sa și plecă din nou în căutarea iepurelui de argint. Îl zări, nu departe de el, ascuns într-un tufiș unde părea că-l așteaptă. Din nou îl atrase prin mărăcinișuri și stufărișuri până ajunseră la malul mării nesfârșite.

- În sfârșit, aici o să te pot prinde! se bucură vânătorul, dar zadarnic! Iepurele sări de pe faleză în mare și alergă pe suprafața apei ca și cum ar fi fost pe uscat, lăsând în urmă o dâră pe care Malo o urmări din priviri până se pierdu în zare.

Tânărul nefericit căută cu disperare o barcă, dar ţărmul era pustiu. Apoi, între două faleze, zări o căsuţă de piatră. Intră, şi acolo, în spatele obloanelor, stătea un cizmar bătrân.

- Bună ziua bunicule, zise Malo, spune-mi, te rog, n-ai văzut cumva, acum câteva clipe doar, trecând pe aici un iepure de argint? Mi-a scăpat şi a fugit pe mare de parcă ar fi fost pe uscat lăsând o dâră în urma lui. Apoi a dispărut, ca într-un fel de ceaţă.

- N-am văzut nimic, spuse bătrânul.

- Îl urmăresc de trei zile, în mărăcini şi tufăriş şi aş da orice ca să aflu unde este acum, suspină Malo.

- Dacă-i aşa, îţi voi da un sfat tinere stăpân. Rişti să-ţi petreci toată viaţa urmărind iepurele de argint fără să reuşeşti vreodată să-l prinzi pentru că, de fapt, nu e vorba de un iepure adevărat, ci de fiica vrăjită a regelui Persiei. În ce mă priveşte, eu sunt cizmarul ei. În fiecare zi îi fac o pereche de ghete de argint şi i le duc la palat.

- Bunicule, îţi dau tot ce vrei dacă mă iei cu tine, îl imploră Malo.

- N-am nevoie de nimic, dar tu te încurci cu o treabă foarte grea, tinere stăpân, zise cizmarul. Mulţi tineri şi-au pierdut deja viaţa vrând s-o elibereze pe prinţesă. În ce mă priveşte, nu am dreptul să ajut pe nimeni să ajungă la castel, căci altfel voi fi spânzurat.

Malo nu mai asculta. Tot ce reţinuse era că cizmarul se va duce curând la castel, şi-l rugă din tot sufletul să-l ia cu el. Jură că odată ajuns la castel se va ascunde foarte bine şi că, dacă va fi descoperit, nu va spune nimănui cine l-a ajutat, chiar de-ar fi să-l coste viaţa. De voie, de nevoie, cizmarul se lăsă convins. Îi dădu băiatului o pelerină care îl făcu imediat

invizibil. Îl așeză pe umerii săi și amândoi se ridicară în văzduh. Zburară astfel ca vântul deasupra mării nesfârșite și se îndreptară direct spre castelul regelui Persiei.

- Și acum, stăpâne, fii atent! îi șopti cizmarul lui Malo. Mergi liniștit în urma mea, dacă vrei să nu fii descoperit! Câtă vreme porți pe umeri pelerina asta, rămâi nevăzut dar, s-ar putea, totuși cineva să te audă.

Tânărul vânător invizibil rătăci tiptil prin castel. Văzu la tot pasul sumedenie de comori și de pietre prețioase, dar nici urmă de vreo ființă omenească. Doar seara apărură nenumărați slujitori și curteni tineri și bătrâni. Numai Dumnezeu știa de unde veneau.

La căderea nopții, prințesa țâșni din mare și de îndată totul prinse a scânteia în castel, ca și cum pe bolta cerească ar fi răsărit luceafărul. Dar chipul prințesei dezvăluia doar tristețe și în ochii ei străluceau lacrimi, aidoma unor pietre prețioase.

- Ieri mi-am văzut iubitul pentru ultima oară, se plânse ea doicii. Iar astăzi l-am căutat zadarnic.

Bătrâna o consolă cum putu mai bine.

- Nu te necăji, tânăra mea stăpână, îl vei revedea, fără nici o îndoială. Deocamdată, ar fi bine să mănânci ceva și să te odihnești. Ai alergat destul în lumea-ntreagă și trebuie să fii tare ostenită.

Atunci, prințesa se mulțumi să ciugulească câte ceva din felurile de mâncare servite pe o tavă aurită și Malo, privind-o, își aminti că și lui îi era foame. Când se făcu din nou liniște și rămase singur cu prințesa, se hotărî să-i vorbească, reproșându-i încetișor:

- Prea frumoasă prințesă, ai băut și ai mâncat pe săturate, iar pe mine mă chinuie foamea.

CUPRINS

INTRODUCERE 5

BRETANIA 13

Iepurele de argint 13
Cei trei fraţi morari 26
Cum a fost înghiţit de valurile
mării gloriosul oraş Is 33
Fratele cel mai tânăr 40
Cum şi-au golit
korriganii vistieria 52

GALICIA 57

Prinţul cel sincer 57

IRLANDA 63

Caii regelui Conal 63
Cele trei prinţese vrăjite 71
Cei treisprezece cotoi 73
Ucenicul nerecunoscător 77
Cei trei căpcăuni 80
Jamie şi frumoasa adormită 86
Vrăjitorul
Diarmuid-barbăroşie 94
Fructele din grădina
de la Vleazo 120
Liam Donn 134
Degeţel şi spiriduşii 149
Meşterul Goban 155
Prinţesa din
castelul fermecat 167
Ce i s-a întâmplat
povestitorului când a rămas
în pană de idei 176

SCOȚIA 185

prăpastia lui Ioan 185
cum l-a salvat nevasta pescarului pe copilul reginei elfilor 191
cum a luptat Janet împotriva reginei elfilor 196

ȚARA GALILOR 203

cum a devenit Guion un celebru cântăreț 203
Ochi-Mari 212
cum a devenit frumoasa Elena regina Romei 218